

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล นาง พัชรินทร์ เนียมหอม รหัสบุคคล 003682 เบอร์โทรภายใน 1418/1428 เบอร์โทรมือถือ 0814997924

Email Address: sangsurin_12may@hotmail.com

หน่วยงาน ห้องคลอด งานการพยาบาลสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาริบัติ

*ชื่อ-สกุล นางพัชรินทร์ เนียมหอม รหัสบุคคล 003682

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทาง Website ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทาง Website

เรื่อง...หมดหวัง...

ทุกสรรพสิ่งย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ความแน่นอนที่สุดคือความไม่แน่นอน สิ่งที่เราคิดว่าแน่นอนท้ายที่สุดคือความเปลี่ยนแปลง และในความเปลี่ยนแปลงนั้นก็มักจะมีทั้งเรื่องดีและเรื่องร้ายปะปนกันไปอยู่เสมอ

คำว่า ครอบครัว ในสังคมไทยสมัยก่อน ผู้ชายคือผู้นำครอบครัว ต้องทำงานหาเงินหารายได้ เพื่อมาจับจ่ายใช้สอยและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกอย่างภายในบ้าน ส่วนผู้หญิงนั้นก็เป็แม่บ้าน คอยดูแลลูก ดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน อีกทั้งเรื่องอาหารการกินของทุกคน งานบ้านงานเรือนทุกอย่างแต่ในยุคปัจจุบันที่ทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปมากมาย คำว่า ผู้นำครอบครัว ที่แต่เดิมต้องเป็นผู้ชายนั้นค่อยๆ เลือนหายไป หลายครอบครัวผู้ชายต้องอยู่บ้านเลี้ยงลูก ผู้หญิงต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ด้วยเพราะความสามารถและความเท่าเทียมกันในเรื่องเพศ และในบางครั้งบางเรื่องผู้หญิงก็สามารถทำได้ดีกว่าผู้ชายด้วยซ้ำไป

เมื่อฉันยังเด็ก เท่าที่ฉันจำความได้ พ่อของฉันต้องตื่นแต่เช้าอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานกลับมาบ้านตอนเย็นหลังเลิกงาน และหยุดวันเสาร์อาทิตย์ไปสังสรรค์ดื่มเหล้าสุบหุ้กับเพื่อนๆ อยู่บ่อย ๆ ส่วนผู้หญิงที่ฉันเรียกว่าแม่นั้น เธอต้องตื่นแต่เช้าตรู่ก่อนทุกคนในบ้าน เพื่อมาเตรียมหุงหาอาหาร และปลุกฉันกับน้องชาย ให้อาบน้ำแต่งตัวและกินข้าวก่อนไปโรงเรียนทุกวัน เมื่อสามและลูกๆ ออกไปนอกบ้าน แม่ก็ทำความสะอาดกวาดถูบ้าน ซักผ้า รีดผ้า ทำงานบ้านทุกอย่าง และเตรียมอาหารไว้ให้สามและลูกๆ สำหรับอาหารมื้อเย็น กว่าแม่จะได้พักก็ตอนที่ทุกคนเข้านอนกันหมดแล้ว ซึ่งพ่อไม่เคยช่วยแม่ทำงานบ้าน ไม่เคยช่วยหยิบจับอะไรเลย แม้เวลาฝนตกลมพัดแรงจนผ้าที่ตากไว้ปลิวหล่นพื้น พ่อยังตะโกนเรียกแม่ให้ไปเก็บและเป็นเช่นนั้นมาตลอดหลายปี จนฉันเรียนจบและได้เริ่มทำงานในปี 2541 จำได้ว่าเงินเดือน 4,100 บาท ในโรงพยาบาลรามาริบัติแห่งนี้

ตั้งแต่ปี 2556 พ่อเริ่มสุขภาพไม่ค่อยดีและต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลบ่อยครั้ง ฉันเริ่มกังวลและคิดอยากลาออกไปทำงานใกล้บ้าน ยิ่งหมอบอกว่าปอดพ้อมีจุดสีดำและตับเริ่มแข็งให้เลิกดื่มเหล้าสุบหุ้ แต่พ่อก็ไม่เคยเลิกได้เลย ไม่ว่าพ่อจะไปหาหมอหรือต้องนอนโรงพยาบาลสักกี่ครั้งก็ตาม สุดท้ายพอก็กลับมาดื่มเหล้าสุบหุ้เหมือนเดิม จนฉันได้แต่ทำใจและคิดมาตลอดว่า พ่อคงต้องตายจากฉันไปก่อนแม่แน่ๆ จนระยะหลังฉันเริ่มคุยกับแม่เรื่องจะลาออกเพื่อที่จะได้กลับไปดูแลพ่อกับแม่ แต่แม่บอกฉันว่า “ไม่ต้องลาออกหรอก แม่ดูแลพ่อได้ ตอนนี้เงินเดือนเยอะแล้ว จะกลับมาทำงานแถวบ้านเรา เริ่มต้นเงินเดือนใหม่ก็น้อย เงินค่าตำแหน่ง เงินโอทีอะไรก็ไม่มี จะพอใช้เธอ” จริงอย่างที่แม่พูด ตำแหน่งผู้ช่วยพยาบาลของฉัน ไปทำงานที่ต่างจังหวัดคงได้อย่างมากก็ไม่เกิน 10,000 บาท ถ้าลาออกตอนนี้ฉันคง

เสียชีวิตมาก เพราะเงินเดือนของฉันที่โรงพยาบาลรามาริบัติให้ตอนนี้นั้น 17,000 บาท แล้ว ความรู้แค่นี้
ประกาศนียบัตรผู้ช่วยพยาบาลไปอยู่ที่อื่นคงไม่ได้เยอะขนาดนี้ แต่นี่โรงพยาบาลรามาริบัติ องค์กรที่มั่นคงระดับต้นของ
ประเทศ ฉันได้แต่เก็บความหวังและกังวลเอาไว้ในใจและเชื่อตามที่แม่บอก

จวบจนเข้าสู่ปี 2560 พ่อเกษียณอายุราชการ ไม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านแล้ว แต่หน้าที่แม่บ้านก็ยังคงเป็น
ของแม่คนเดียวและพ่อก็ยังไม่เคยช่วยงานบ้านแม่อยู่เช่นเดิม ซึ่งบางทีฉันก็สงสัยว่ายุคสมัยมันเปลี่ยนไป ทำให้พ่อยังไม่
เปลี่ยนไปอีกและก็แอบหวังว่า ถ้าแม่ไม่สบายขึ้นมาพ่อจะทำยังไง พ่อได้รับเงินบำนาญรายเดือนแต่ก็ไม่มาก จึงขุดบ่อ
หลังบ้านเลี้ยงปลา เลี้ยงไก่ไข่ ปลุกผักสวนครัวกินเองสองคนตายาย ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง
รัชกาลที่ 9 เพราะพ่อกับแม่ไม่อยากรบกวนฉันกับน้องชาย เพราะต่างก็ได้แต่งงานมีครอบครัวกันหมดแล้ว ระยะเวลา
แม่เริ่มไม่สบายและปวดท้องอยู่บ่อยๆ ด้วยความที่แม่ไม่ชอบไปนั่งรอตรวจนานๆ ที่โรงพยาบาล เพราะหวังที่ต้องทิ้งบ้าน
ไว้เป็นเวลานาน ดังนั้นทุกครั้งที่แม่ไม่สบายก็ได้แต่ไปหาหมอที่คลินิกเพราะสะดวกไม่เสียเวลาและคิดว่าคงไม่เป็นอะไรมาก
เพราะหมอให้ยามากินก็หายดีทุกครั้งไป

จนกระทั่งเช้าวันที่ 9 ธันวาคม 2564 ขณะที่ฉันปฏิบัติงานเวรเช้า พ่อโทรมาบอกฉันด้วยน้ำเสียงที่ไม่สู้ดีนัก
บอกว่าแม่อาเจียนเป็นเลือดตอนนี้นอนอยู่ที่โรงพยาบาลชุมชน หมอจะส่งตัวแม่ไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด
เพราะมีภาวะเกร็ดเลือดต่ำ จำเป็นต้องให้หมอเฉพาะทางดูแลไม่อย่างนั้นจะเป็นอันตรายถึงชีวิต ฉันรีบรายงานหัวหน้า
แผนกทันที และก็ได้รับความช่วยเหลือจากหัวหน้าเป็นอย่างดีมาก ในการขอลาหยุดเพื่อกลับไปดูแลแม่ที่กำลังป่วยเป็น
ระยะเวลา 10 วัน และให้รายงานเป็นระยะ หากมีความจำเป็นต้องลาต่อ

ในระหว่างที่แม่รักษาตัวที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด คุณหมอแจ้งว่า “คนไข้มีความดันโลหิตสูงและมีภาวะตับ
แข็ง เนื่องจากเป็นตับอักเสบจากไวรัสชนิดบี จึงทำให้เส้นเลือดในหลอดเลือดอาหารโป่งพองและแตก หมอได้ใช้ยารัดไว้ให้
แล้ว 5 จุด หมอแนะนำให้คนไข้พักผ่อนให้เพียงพอ ทานอาหารอ่อนๆ ห้ามเครียด และอย่าเพิ่งทำงานอะไรในช่วงพักฟื้น
ที่บ้าน” ตลอดระยะเวลา 7 วันที่ฉันดูแลแม่ที่โรงพยาบาล ทั้งหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานทุกคน ต่างร่วมกันส่งความ
ห่วงใยและกำลังใจมาให้ฉันกับแม่ตลอดทุกๆ วันจนกระทั่งแม่ได้กลับไปพักฟื้นที่บ้าน

คืนแรกที่ฉันนอนเฝ้าแม่ที่บ้าน ฉันกังวลและห่วงพ่อกับแม่มาก สองคนตายายจะอยู่กันอย่างไร หรือถึงเวลาแล้ว
ที่ฉันต้องกลับมาดูแลพ่อกับแม่เสียที แต่ครั้งนี้ฉันรู้สึกสับสนมากที่สุด เพราะตอนนี้ฉันทำงานมาเกือบ 24 ปี แล้ว เวลา
มันผ่านไปเร็วเหลือเกิน การไปทำงานคือการได้ไปอยู่ที่บ้านอีกหลัง รามาริบัติคืออีกครอบครัวของฉัน องค์กรที่ดี หัวหน้า
ก็ดีมาก ๆ เพื่อนร่วมงานก็น่ารักทุกคน ถึงแม้จะเสียใจและเสียตายามากแค่ไหน แต่ฉันต้องเลือกละสิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้
พ่อจะกินอยู่อย่างไร ใครจะคอยดูแลแม่ เรื่องงานบ้านงานเรือน อาหารการกินอีก ฉันคิดวนไปวนมา จนไม่รู้ตัวตัวเองนั้น
เผลอหลับไปตั้งแต่ตอนไหน

เช้าวันรับต้น เพราะตั้งใจว่าจะไปซื้อไก่มาให้แม่ ฉันพับผ้าห่มไปพาลงมองไปหาแม่ที่กำลังนอนหลับอยู่บน
เตียงและในใจได้แต่คิด แม่ที่เคยตื่นแต่เช้าเพื่อทำอาหารที่ฉันชอบให้กินทุกครั้งที่ได้กลับบ้าน แม่ที่เคยทำงานบ้าน
ทุกอย่างเรียบร้อยสวยงาม แม่ที่ไม่เคยพูดคำว่า “เหนื่อย” บัดนี้กลายเป็นคนป่วยที่ไม่มีเรี่ยวแรง ร่างกายอืดโรยและดูซูบ
ผอมไปมาก กลับไปทำงานคราวนี้ ฉันคงต้องปรึกษาหัวหน้าเรื่องลาออกจากงานจริงๆ แล้ว

ในขณะที่สมองของฉันกำลังครุ่นคิดเรื่องต่างๆ วนไปวนมา ความคิดฉันหยุดลงเพราะเสียงของพ่อที่อยู่ด้านนอก
ฉันรีบพับผ้าห่มจนเสร็จและเปิดประตูออกไปแต่ก็ไม่เจอพ่อ ฉันเดินไปตามทางเดินในบ้าน พลันสายตาต้องหยุดอยู่ตรงที่
โต๊ะกินข้าว ภาพที่ฉันเห็นคือ ถุงปาท่องโก๋ร้านโปรดของฉัน ถุงไก่ที่ไม่ใส่เครื่องใดๆ และถุงยาหลังอาหารของแม่ ฉันได้
แต่แปลกใจและรีบเดินตามหาพ่อเพื่อจะสอบถาม แต่สิ่งที่ทำให้ฉันทั้งแปลกใจและตกใจมากยิ่งขึ้นก็คือ ภาพชายสูงวัยที่

กำลังล้างจานอย่างช้าๆ อยู่ในครัว ฉันไม่ได้ฝันหรือตาผาดไปใช่ไหม ฉันขยี้ตาตัวเองอย่างแรงและมองอีกครั้ง ใช่ นั่น พ่อ พ่อฉันเอง “พ่อ..เดี๋ยวหนูทำเอง” ฉันพูดแล้วเดินตรงไปหาพ่อ “จะเสร็จแล้วละ.. ลูกไปล้างหน้าล้างตาไป พ่อซื้อ ปาท่องโก๋เจ้าประจำมาให้กินกับกาแฟนะ” พ่อพูดพร้อมกับล้างจานใบสุดท้ายพอดี ฉันตอบรับอย่างแปลกประหลาดใจ และงงๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ก็รีบไปล้างหน้าแปรงฟัน เพราะท้องเริ่มรู้สึกหิวและต้องจัดการตัวเองให้เรียบร้อยก่อนที่ แม่จะตื่น

ฉันนั่งกินปาท่องโก๋จิ้มนมข้นหวานและจิบกาแฟไปพร้อมกับมองลอดประตูหน้าต่างออกไปด้านนอก ฉันมองดู พ่อที่กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่บริเวณราวตากผ้าข้างบ้าน พลังได้แต่คิดในใจพ่อที่เคยทำแต่งงานนอกบ้าน พ่อที่ไม่เคยหยิบจับ อะไร ไม่เคยไปตลาด งานบ้านไม่เคยแตะต้องแม้สักอย่างเดียว วันนี้อยมตื่นแต่เช้าไปตลาด ล้างจานล้างสะอาดเรียบร้อย ซักเสื้อผ้าของตัวเองและของแม่ พ่อผู้ซึ่งฉันทั้งห่วงทั้งกังวล ว่าไม่สามารถทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้ บัดนี้กำแพงความห่วงใย ของฉันมันได้ถูกพังทลายลงด้วยภาพที่อยู่ตรงหน้า พ่อทำได้และทำได้ดีมากเสียด้วย ฉันรู้สึกโล่งใจและดีใจมากที่พ่อจะ ดูแลแม่ได้ในระหว่างที่ฉันต้องกลับไปทำงาน หลังจากพ่อตากผ้าเสร็จ พ่อบอกฉันว่า “ไม่ต้องเป็นห่วงพ่อกับแม่ เราค่อย ไตรศัพท์คุยกันทุกวันก็ได้ พ่อจะดูแลแม่เอง ลูกสบายใจได้ พ่อก็รักแม่ไม่ได้น้อยไปกว่าที่ลูกรักหรอก” ตอนนั้นฉันพูดไม่ ออกมันรู้สึกตื้นตัน ไปพร้อมๆ กับความรู้สึกโล่งใจ สิ่งที่คิดวนไปวนมามากหลายครั้งหลายคราตอนนี้เหมือนมันได้ถูกปลด พันธนาการลง ฉันพูดไม่ออกเพราะกลัวน้ำตาแห่งความดีใจมันจะเอ่อล้นออกมาจากตา จึงได้แต่ยิ้มให้พ่อและขอบคุณทุก สิ่งทุกอย่างที่หล่อหลอมให้ครอบครัวของเราผ่านพ้นอุปสรรคที่เข้ามาทดสอบบทเรียนชีวิตครั้งนี้ของเราไปได้

แม่เคยพูดกับฉันว่า “การได้สามีที่ดี ก็เหมือนถูกรางวัลที่ 1 แต่แม่คงไม่มีวันนั้นหรอก ดูพ่อแกสิ แค่งรางวัลเลข ท้าย 2 ตัวเท่านั้นละ” ตอนนี้ฉันอยากบอกแม่ว่า “แม่จ๋า..แม่ถูกรางวัลที่ 1 แล้วละตอนนี้”

ครบวันลา ฉันกลับมาทำงานอย่างสบายใจ หัวหน้าแผนกถามถึงอาการของแม่ และแนะนำเรื่องการลากลับไป ดูแลพ่อแม่ ฉันรู้สึกขอบคุณหัวหน้า ขอบคุณเพื่อนร่วมงาน ขอบคุณโรงพยาบาลรามาริบัติที่ฉันรัก ฉันจะตั้งใจทำงาน อย่างเต็มที่ จะรับผิดชอบงานที่หัวหน้ามอบหมายอย่างดีที่สุด ให้สมกับที่ทุกๆ คนได้มอบความรักและความห่วงใยให้กับ ฉันและครอบครัว คนเราทุกคนต่างมีหลายบทบาทและหลายหน้าที่ มีไม่กี่คนที่จะประสบความสำเร็จได้ในทุกบทบาท แต่หากว่าเรามีกัลยาณมิตรที่ดีแล้วนั้น ย่อมจะส่งเสริมให้เราสามารถผ่านพ้นในแต่ละบทบาทและหน้าที่เหล่านั้นได้เป็น อย่างดี การมีน้ำใจต่อกันมิใช่แค่เพียงด้านเงินทอง แต่อยู่ที่การปฏิบัติต่อกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งในยามทุกข์และ สุข ฉันโชคดีที่ได้เข้ามาอยู่ในครอบครัวนี้ ขอขอบคุณ ครอบครัวรามาริบัติของฉันจากหัวใจ

ลงชื่อ..... พัทธกร เนียมหอม..... (เจ้าของผลงาน)

(นาง พัทธกร เนียมหอม)

ลงชื่อ..... พัทธกร ๐๘/๕.....

(นางสาวยิ่งขวัญ อยู่รัตน์)

หัวหน้าห้องคลอด

สังกัดงานการพยาบาลสูติ-นรีเวชฯ ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาริบัติ

วันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2565